

Sygn. akt II K 356/16

1 Ds 379/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2016r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Maruniak

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu: 03/10/2016r.

sprawy:

S. B.

s. E. i A.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 lipca 2014 roku w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził E. P. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 10.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do swego zamiaru wywiązania się ze zobowiązań zaciągniętych przez niego w wyniku zawarcia umowy pożyczki na kwotę 10.000 zł z pokrzywdzonym, w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do stanu prawnego samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) stanowiącego zabezpieczenie tej pożyczki przedkładając przy zawieraniu umowy kserokopię dowodu rejestracyjnego tego samochodu, którego w tym czasie nie był właścicielem,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

1. uznaje oskarżonego S. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;
3. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
4. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 356/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2014 r. oskarżony S. B. zawarł z pokrzywdzonym E. P. umowę pożyczki w kwocie 10000 zł. Z treści umowy wynikało, iż zobowiązanie zostanie spłacone do dnia 21 sierpnia 2014 r. Jako zabezpieczenie umowy miał posłużyć samochód marki R. (...) o nr rej. (...). W chwili zawierania umowy właścicielem samochodu był J. M. (1).

Oskarżony S. B. nie spłacił pożyczki w umówionym terminie. Pokrzywdzony wielokrotnie kontaktował się z oskarżonym, który zapewniał o zamiarze spłaty zobowiązania. W lutym 2015 r. oskarżony spłacił pokrzywdzonemu kwotę 5000 zł. W następnych miesiącach teściowa oskarżonego dokonała wpłaty w kwocie 1000 zł. Mimo rozłożenia płatności na raty oskarżony nie spłacił pozostałej należności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego S. B. (k. 74 – 75, tom II: k. 19)
- zeznań pokrzywdzonego E. P. (k. 10 – 11, tom II: k. 19v. – 20)
- zeznań świadka J. M. (1) (k. 81 – 82, tom II: k. 20)
- umowy pożyczki (k. 2 – 3)
- pokwitowania (k. 22)
- faktury VAT (k. 49)

Oskarżony S. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podkreślił, iż zawierając umowę pożyczki z E. P. wiedział, że go oszukuje. Na dzień podpisania umowy samochód marki R. (...) o nr rej. (...) stanowił własność J. M. (1). Dodał, iż myślał, że uda mu się szybko spłacić zaciągniętą pożyczkę.

Oskarżony S. B. był uprzednio karany sędownie, w tym za przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. B. (k. 74 – 75, tom II: k. 19)
- karta karna (k. 77 – 78)

Postawa oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługuje na aprobatę Sądu. Złożone wyjaśnienia w znacznej części pokrywają się z ustaleniami stanu faktycznego.

Pokrzywdzony E. P. w obszernych i szczegółowych zeznaniach przyznał, iż zajmuje się lokowaniem pieniędzy. Jedna z pracownic banku (...) poinformowała go, iż zna osobę zainteresowaną zaciągnięciem pożyczki. Zapewniła, iż osoba ta jest wiarygodna i spłaca zaciągnięte zobowiązania. Pokrzywdzony przyznał, iż w związku z zapewnieniami pracownicy banku (...) zdecydował się udzielić oskarżonemu pożyczki w kwocie 10000 zł. Jako zabezpieczenie miał posłużyć samochód marki R. (...). Podczas podpisywania umowy oskarżony okazał kopię dowodu rejestracyjnego, z której wynikało, iż jest on właścicielem pojazdu. Pokrzywdzony dodał, iż oskarżony nie wywiązał się z terminów zawartych w umowie. Przy próbach kontaktu wprowadzał w błąd. W lutym 2015 wpłacił kwotę 5000 zł. Równocześnie poinformował, że ma zamiar sprzedać samochód R. i przekazał numer telefonu do J. M. (1). J. M. potwierdził, iż ma zamiar sprzedać samochód, którego jest właścicielem. Równocześnie pokrzywdzony dodał, że wielokrotnie był u oskarżonego. Teściowa S. B. spłaciła mu kwotę 1000 zł. Ponieważ jego działania nie przyniosły rezultatu, skierował sprawę na drogę postępowania sądowego.

Przesłuchany w charakterze świadka J. M. (1) potwierdził, iż w lipcu 2014 r. był właścicielem samochodu marki R. (...) o nr rej. (...). Samochód nabył od oskarżonego na przełomie 2013 i 2014 r.

Zeznania pokrzywdzonego i świadka są spójne, logiczne i konsekwentne, a nadto potwierdzają ustalenia stanu faktycznego. Z ich treści wynika, iż oskarżony oszukał pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań.

Sąd zważył co następuje:

S. B. został oskarżony o popełnienie czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 21 lipca 2014 roku w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził E. P. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 10000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do swego zamiaru wywiązania się ze zobowiązań zaciągniętych przez niego w wyniku zawarcia umowy pożyczki na kwotę 10000 zł z nim, w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do stanu prawnego samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) stanowiącego zabezpieczenie tej pożyczki, przedkładając przy zawieraniu umowy kserokopię dowodu rejestracyjnego tego samochodu, którego w tym czasie nie był właścicielem.

Wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, a zwłaszcza w zeznaniach świadków. Zarówno wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w trakcie postępowania przygotowawczego, jak i zeznaniom świadków Sąd dał wiarę z uwagi na ich szczegółowość, szczerłość, spójność, wzajemną korelację i logikę wypowiedzi.

Oszustwo (art. 286 § 1 kk) może być popełnione jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania. Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem materialnym, znamionem skutkiem w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem co oznacza pogorszenie sytuacji majątkowej rozparzającego. Do znamion przestępstwa należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pod którym to pojęciem należy rozumieć wszelki pożytek i zysk majątkowy, jaki sprawca odniósł lub zamierzał odnieść z przestępstwa, a także sposób przestępczego działania polegający na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd oznacza każde zachowanie prowadzące do wywołania u pokrzywdzonego błędu z wykorzystaniem wszelkich środków i metod, które doprowadzają do powstawania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem, a rzeczywistym stanem rzeczy. Niewątpliwie oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 10000 zł. Oskarżony wykorzystał zaufanie jakim obdarzył go pokrzywdzony. E. P. zawierając w dniu 21 lipca 2014 r. umowę pożyczki z oskarżonym był przekonany, że ma do czynienia z osobą rzetelną i uczciwą, która jest w stanie spłacić zaciągnięte zobowiązania.

Uznając oskarżonego S. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 kk, Sąd na podstawie tego przepisu skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Dodatkowo – z uwagi na to, że sprawca działał w celu uzyskania korzyści majątkowej, na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzono karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. W ocenie Sądu wysokość kary finansowej jest adekwatna do możliwości osobistych i finansowych sprawcy, który ma na utrzymaniu troje dzieci, jednakże uzyskuje regularny, stały dochód z tytułu zatrudnienia.

Oskarżony naruszył porządek prawny w sferze przestępstw przeciwko mieniu i obrotowi gospodarczemu. Takie zachowanie stanowi o znacznej społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, z uwagi na fakt całkowitego braku poszanowania dla cudzego mienia. Na niekorzyść oskarżonego przemawia działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżony wykorzystał zaufanie E. P., który zakładał, iż ma do czynienia z rzetelną i uczciwą osobą.

Sąd uznał, że w stosunku do S. B. możliwe jest zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Co prawda oskarżony był już karany – w tym za przestępstwo z art. 286 § 1 kk, ale zdaniem Sądu dwuletni okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego. Sąd

dostrzegł także i to, że sprawca zasadniczo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co wpływa na przesłanki warunkujące przyznanie mu premii w takiej formie. Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara będzie oddziaływać wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego, jak również spełni swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, a oskarżony nie poczyta jej za bezkarność.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 70 zł i obciążył go opłatą w kwocie 240 zł.

Sędzia: